

кива елементи като номадство, племенни отношения, анимизъм и кървави вражди. Наръчникът за местните власти от 1959 г. декларира: "Тежкото наследство на миналото все още се простира като черен облак над мнозинството от нашите цигански граждани" или, казано по-прозаично:

В резултат на потисничеството и преследването от страна на управляващите класи циганите били белязани от характерните черти на един начин на живот и психология, които днес са анахронизъм и трябва да бъдат премахнати чрез процес на социалистическо образование.⁴⁵

Тезата е, че "циганският начин на живот" (въплъщаващ традиции, ценностна система и манталитет), който е оформен или по-скоро деформиран от горчив исторически опит, е пренесен в период и форма на общество, където не е уместен. Съпротивата срещу промяната продължава поради простия факт, че ромите обикновено живеят с други роми в "нежелателни концентрации". "Циганският начин на живот" не е нищо повече от заразна болест и лекарството е изолация от останалите заразени.

Гледайки по този начин на ромите, властите естествено не виждат много смисъл в съхраняването на идентичността на тези хора. Във всеки случай се чувства, че асимилацията е в техен интерес, тъй като:

Опитът показва, че всички форми, които възраждат циганското национално [sic] самосъзнание, тяхната собствена особена организация и автономия, съхраняват настоящата изолация и отделение на циганите от останалата част от населението, пречат на проникването на всичко прогресивно от нашето обкръжение в живота на циганите и помагат за съхраняването на стария примитивен цигански начин на живот с всичките му лоши навици.⁴⁶

Това е обосновката на политиката на разпръскване. Но е необходимо и теоретическо определяне какъв вид група са тези хора.